

OKRUŽNICA

ZAJEDNICE KRVI KRISTOVE

Živi kalež

BR. 1-2 (263-264) • SIJEČANJ /VELJAČA 2023.

Formacijska godina već je odavno započela. Otpočela je i nova građanska, kalendarska godina. Gledajući kalendar Zajednice Krvi Kristove za ovu novu 2023. godinu uočavamo puno stvari koje nam se nude kao pomoć u daljnjem održavanju i produbljanju našeg zajedničkog života kako bi i dalje „kružila krv“ ne samo u organizmu naše ZKK i Obitelji Krvi Kristove, već i u organizmu cijele Crkve Božje. Krv koja je Ljubav. Tu su razni molitveni susreti, duhovne obnove, hodočašća koja smo planirali kroz ovu godinu.

Dodatno nas još raduje novi dinamizam i otvorenost uočljivi u posjetima i obilascima grupa „na terenu“ i novim animatorima ZKK. I kao što idemo prema novom godišnjem dobu koje nas raduje, kao da se uočava i novo proljeće i unutar ZKK. Toj radosti ćemo se ne samo priključiti, nego dopustiti joj da nas ispunja i vodi od događaja do događaja i od susreta do susreta.

Prvo što nam pomaže u daljnjem dinamiziranju i produbljanju radosti i života u punini jest Živa Riječ koja nam u prvoj rubrici naše okružnice u ovom broju govori o žeđi. Neka nam njezin sadržaj pomogne u otkrivanju istinske žeđi za Gospodinom prisutnim u Euharistiji. I sadržaj druge rubrike pod nazivom *Bez distance* uvelike nam može pomoći u gašenju žeđi za Živim Bogom u našem životu i svijetu u i okviru naše duhovnosti koja nas drži sabranima u zajedništvu Krvi Kristove.

Kako je Božja Riječ uvijek živa i nova, tako se i u ciklusu Crkvene godine uvijek ispočetka pojavljuju određeni ciklusi, ali uvijek novi. Ne samo da smo ušli u novu kalendarsku godinu, ne samo da se približavamo novom godišnjem dobu, već ulazimo i u novo razdoblje Crkvene godine – Korizmu. Ovo sveto povlašteno vrijeme obilježeno je intenzivnijom molitvom, našim poniranjem u vlastitu nutrinu gdje upoznajemo ne samo svoje slabosti, svoju krhkost, ograničenost, svoju bijedu, već nadasve stječemo iskustvo nježne, samilosne, puninom odišuće dobrote i ljubavi Boga Oca kojom nas je do kraja ljubio. Zadaća ovog razdoblja u Crkvenoj godini jest priprema svakoga od nas, svake duše, za slavlje uskrsnuća Gospodinova. Želimo u ovo milosno, povlašteno vrijeme ući otvorena i raspoložena srca kako bismo ga što bolje iskoristili u pripremi za novi, duboki doživljaj i iskustvo Uskrsa te sami postali ljudi novog Vazma, nove nade i pobjede ljubavi Božje u nama.

Blagoslovljeno svima ovo sveto vrijeme pred nama, a u plodonosnom hodu kroz to vrijeme neka nas prate i zagovaraju naši sv. zaštitnici: sv. Gašpar del Bufalo, sv. Marija De Mattias i sl. Božji Ivan Merlini.

Pozdravljaju Vas

Vaši Misionari

Blagoslovljena Krv Kristova!

TEMA: Susret

• Ivan 4, 1-42 - Susret sa Samarijankom na zdencu

Kad Gospodin dozna da su farizeji dočuli kako on, Isus, okuplja i krsti više učenika nego Ivan –² iako zapravo nije krstio sam Isus, nego njegovi učenici –³ ode iz Judeje i ponovno se vrati u Galileju.⁴ Morao je proći kroza Samariju.⁵ Dođe dakle u samarijski grad koji se zove Sihar, blizu imanja što ga Jakov dade svojem sinu Josipu.⁶ Ondje bijaše zdenac Jakovljev. Isus je umoran od puta sjedio na zdencu. Bila je otprilike šesta ura.⁷ Dođe neka žena Samarijanka zahvatiti vode. Kaže joj Isus: »Daj mi piti!«⁸ Njegovi učenici bijahu otišli u grad kupiti hrane.⁹ Kaže mu na to Samarijanka: »Kako ti, Židov, išteš piti od mene, Samarijanke?« Jer Židovi se ne družu sa Samarijancima.¹⁰ Isus joj odgovori: »Kad bi znala dar Božji i tko je onaj koji ti veli: 'Daj mi piti', ti bi u njega zaiskala i on bi ti dao vode žive.«

Odvrti mu žena: »Gospodine, ta nemaš ni čime bi zahvatio, a zdenac je dubok. Otkuda ti dakle voda živa?«¹² Zar si ti možda veći od oca našeg Jakova koji nam dade ovaj zdenac i sam je iz njega pio, a i sinovi njegovi i stada njegova?«¹³ Odgovori joj Isus: »Tko god pije ove vode, opet će ožednjeti.¹⁴ A tko bude pio vode koju ću mu ja dati, ne, neće ožednjeti nikada: voda koju ću mu ja dati postat će u njemu izvorom vode koja struji u život vječni.«¹⁵ Kaže mu žena: »Gospodine, daj mi te vode da ne žedam i da ne moram dolaziti ovamo zahvaćati.«¹⁶ Nato joj on reče: »Idi i zovni svoga muža pa se vrati ovamo.«¹⁷ Odgovori mu žena: »Nemam muža.« Kaže joj Isus: »Dobro si rekla: 'Nemam

muža!¹⁸ Pet si doista muževa imala, a ni ovaj koga sada imaš nije ti muž. To si po istini rekla.«¹⁹ Kaže mu žena: »Gospodine, vidim da si prorok.²⁰ Naši su se očevi klanjali na ovome brdu, a vi kažete da je u Jeruzalemu mjesto gdje se treba klanjati.«²¹ A Isus joj reče: »Vjeruj mi, ženo, dolazi čas kad se nećete klanjati Ocu ni na ovoj gori ni u Jeruzalemu.²² Vi se klanjate onome što ne poznate, a mi se klanjamo onome što poznamo jer spasenje dolazi od Židova.²³ Ali dolazi čas – sada je! – kad će se istinski klanjatelji klanjati Ocu u duhu i istini jer takve upravo klanjatelje traži Otac.²⁴ Bog je duh i koji se njemu klanjaju, u duhu i istini treba da se klanjaju.«²⁵ Kaže mu žena: »Znam da ima doći Mesija zvani Krist – Pomazanik. Kad on dođe, objavit će nam sve.«²⁶ Kaže joj Isus: »Ja sam, ja koji s tobom govorim!«²⁷ Uto dođu njegovi učenici pa se začude što razgovara sa ženom. Nitko ga ipak ne zapita: »Što tražiš?« ili: »Što razgovaraš s njom?«²⁸ Žena ostavi svoj krčag pa ode u grad i reče ljudima:²⁹ »Dođite da vidite čovjeka koji mi je kazao sve što sam počinila. Da to nije Krist?«³⁰ Oni iziđu iz grada te se upute k njemu.³¹ Učenici ga dotle nudili: »Učitelju, jedi!«³² A on im reče: »Hraniti mi se valja jelom koje vi ne poznajete.«³³ Učenici se nato zapitkivahu: »Da mu nije tko donio jesti?«³⁴ Kaže im Isus: »Jelo je moje vršiti volju onoga koji me posla i dovršiti djelo njegovo.³⁵ Ne govorite li vi: 'Još četiri mjeseca i evo žetve?' Gle, kažem vam, podignite oči svoje i pogledajte polja: već se bjelasaju za žetvu.³⁶ Žetelac već prima plaću, sabire plod za vječni život da se sijač i žetelac zajedno raduju.³⁷ Tu se obistinjuje izreka: 'Jedan sije, drugi žanje.'³⁸ Ja vas poslah žeti ono oko čega se niste trudili; drugi su se trudili, a vi ste ušli u trud njihov.«³⁹ Mnogi Samarijanci iz onoga grada povjerovali su u njega zbog riječi žene koja je svjedočila: »Kazao mi je sve što sam počinila.«⁴⁰ Kad su dakle Samarijanci došli k njemu, moljahu ga da ostane u njih. I ostade ondje dva dana.⁴¹ Tada ih je još mnogo više povjerovalo zbog njegove riječi⁴² pa govorahu ženi: »Sada više ne vjerujemo zbog tvoga kazivanja; ta sami smo čuli i znamo: ovo je uistinu Spasitelj svijeta.«

Kontekst: Nakon prologa u kojem slušamo hvalospjev Riječi, glavni protagonist Ivanova evanđelja je voda, izvor života. Ali postoji voda i voda, postoji život i život. Postoji ustajala, mrtva voda i ona druga – pokretana dahom ljubavi, koja šiklja u život vječni. U 1. poglavlju Ivanova evanđelja riječ je o vodi krštenja Ivana Krstitelja i vodi Isusova krštenja; u 2. poglavlju se govori o vodi čišćenja i dobrom vinu; u 3. poglavlju

je riječ o rođenju iz vode i Duha; u 4. poglavlju vidimo Isusa i ženu kako razgovaraju o vodi i žeđi; u 5. poglavlju imamo ribnjak (bazen) Bethzatha koji se vraća i u 7. poglavlju.

Osim vode, govori se i o zraku i vatri, duhu i svjetlu. Što je čovjek, nego zemlja pomiješana s vodom i oživljena dahom Boga koji je htio da bude sličan Njemu i sudjeluje u Njegovoj radosti? Što je čovjekova žeđ, ako li ne sreća i punina bivstvovanja s Onim čiji je on drugi dio?

Iv 4, 1-42

Isus sam nije krstio, nego Njegovi učenici. Učenici prate Isusovo poslanje, On preko njih vrši Svoje djelo. To isto čini i danas, nakon Svoje smrti i uskrsnuća, kroz naše djelovanje.

Isus je trebao proći kroz Samariju: samo po sebi, nije bilo potrebno proći kroz Samariju. Isus je mogao slijediti uobičajeni put preko Transjordanije i zaobilazeći ovu nevjernu zemlju. „Trebati“ ima vrlo zgusnuto teološko značenje u Evanđelju: u odnosu na uzdignuće Sina (Iv 3, 14; 12, 32) i na mjesto gdje se „trebamo“ klanjati Ocu (Iv 4, 20 i 24). Glasine o tome da farizeji znaju da On tj. Njegovi učenici krste, tjeraju Isusa da ide na periferije kako bi se susreo čak i s onima koji su izvan pravovjernog naroda. Susret nikad nije nepredvidiv ili slučajan; iza okolnosti: putovanja, umora, žeđi, ipak stoji tajanstveni plan, čije će se pravo značenje otkriti tek kasnije. Zaručnik mora proći kroz Samariju kako bi se susreo s izgubljenom Zaručnicom. Odlazeći u Samariju, Isus odlučuje obratiti se onima koji se smatraju nečistima, idolopoklonicima: brine se za periferije, ne zazire od prolaska kroz poganska mjesta da bi ih vratio pravom čašćenju, štovanju Oca.

• *Postoji li neka vrsta „idolopoklonstva“ s kojom se susrećeš u svom iskustvu?*

Isus nas Svojim načinom djelovanja, odlaskom na pogansko područje, potiče da brinemo i o onima koji su na rubovima naše Zajednice: osobe koje i dalje traže pažnju i razumijevanje, osobe kojima trebamo pokazati dostupnost, da im izađemo ususret.

• *Koje su periferije tvoje Zajednice?*

Jakovljevi zdenac u Siharu: Sihar vjerojatno dolazi od Šekem, to je mjesto obnove Saveza (Jš 24, 14-28), mjesto u kojem Narod odlučuju da neće napustiti Gospodina kako bi slijedilo druge bogove. Šekem podsjeća na početak povijesti spasenja jer je to prvi komadić obećane zemlje na koji je Abraham stupio. Zdenac je općenito mjesto susreta supružnika: Mojsija sa Sipurom, Jakova s Rahelom. Zdenac je i znak Božjeg blagoslova, mjesto gdje Bog dijeli Svoje darove. Konkretno, zdenac je Zakon dan Mojsiju, a Isus će ga promijeniti u „zdenac“ dara Duha Svetoga. Zastati na zdencu, i kad si iscrpljen žeđu, poput Isusa i Samarijanke, znači izabrati prioritete, usmjeriti sve svoje najautentičnije potrebe dok ne dosegne dubinu najistinitije potrebe, a to je ispunjavajući intimni osobni susret, osobni zaručnički i prisni odnosa s Bogom.

• *Prisjetite se bunara gdje ste susreli Boga i gdje ste bili ispunjeni posebnim darovima.*

Bila je otprilike šesta ura: I ovaj sat je značajan. To je sat muke Isusove. Ovdje na zdencu, kao i u Kani, čas je poodmakao kada voda postaje vino za svadbu. Ali taj je čas sada (r. 23), vrijeme u kojem se klanja Ocu u Duhu i istini.

Isus je umoran: Njegov je umor, umor čovjeka koji treba prigrliti Križ, mjesto najdubljeg susreta s čovječanstvom: svi će gledati u Onoga koji je proboden. Križ je simbol ljubavi Zaručnika Krista prema Zaručnici čovječanstvu.

• *Koji su umori i teškoće tvoje službe?*

Daj mi piti: Kako bi izašao u susret potrebitom, Isus Sebe čini potrebnim. To potiče Samarijanku da iznese ono što misli da nema. Isus provocira, koristeći argument primarnog dobra: bez vode se ne može živjeti. Kao što se Jakov na zdencu udvarao svojoj budućoj zaručnici (Post 29, 2-10), tako Gospodin privlači k Sebi i zavodi zaručnicu koja Ga još ne poznaje (usp. Hoš 2, 16). Žena se u odgovoru ograđuje i ne odgovara na ono što Isus od nje traži, ali ističe da među njima postoji razlika. To je normalno u pokušaju susreta s periferijom: osjećaj nepovjerenja, nepouzdanja. Ali s Isusom padaju ideološke barijere, susret se bazira na žeđi – zajedničkoj svima.

Kad bi znala dar Božji: Ivan često koristi „glagolski par“ znati/ne znati. Ova žena, kao i svi, ne poznaje dar Božji. U našoj žeđi, kao i u žeđi Samarijanke, postoji zamka: želimo sreću koja dolazi iz ljubavi kao plaću za naš trud, kao i religiozni ljudi svih vremena koji s mukom crpe iz bunara zakona. Prava voda za kojom žeđamo dar je Božji: to je Voda i Krv s Križa, Duh Sveti. To nas potiče da više razmišljamo o daru uskrsnog identiteta koji nam je dan. Baš kao što je Bog učinio da voda poteče iz stijene, Krist čini

da Krv i Voda teku iz Njegova probodena boka – znak Duha i Božje ljubavi koja nam je darovana kako bismo zadovoljili svoju žeđ za smislom.

• **Poznaješ li dar Božji i Onoga koji ti taj dar daje?**

Živa voda: Rijeke žive vode poteći će iz njezinih grudi. (usp. Iv 7, 38) Onaj tko ti je dao dar, može nastaviti davati taj dar, ako ga tražiš. Tako ćeš biti podržavan u svojoj službi. Živa voda simbolizira Duha koji je životvorac jer je sam Božji život, onaj koji ti se daruje. Nikada ne ponestaje. Nemoj ostati bez pratnje. Samo u svjetlu svoga razlučivanja u Duhu Svetome možeš pronaći smisao svoga života.

Kada crpimo iz izvora koji nije Duh Sveti ostajemo nezadovoljni (opet ćete biti žeđni, usp. Iv 7, 8). Primivši dar, postat ćemo razlog dara za druge, dar Duha Svetoga.

Gospodine, ta nemaš ni (posudu) čime bi zahvatio. Nama se čini da nema sredstava, ali Bogu je sve moguće. Bog je uvijek iznad svega; ne smijemo stati na svojim predrasudama o Njemu. Ponekad se pitamo je li Bog spreman odgovoriti na naše potrebe, a ponekad mislimo da drugi to znaju bolje od Njega. Ipak, On nas zna zadiviti iznad naših očekivanja; pred Božjim inicijativama nas treba ispuniti divljenje.

• **Gospodin ispunjava tvoj život dobrima: kojim se od njih diviš?**

Da ne moram dolaziti ovamo: redovni posao može postati težak, napor sterilnog traganja, trošenje vremena i energije na aktivnosti koje nam ne daju život. Nemoj stalno dolaziti ovamo – želim se prestati zamarati onim što nije bitno. To je molba za pomoć pri razlučivanju kako bi se otkrio „pravi put mira“ (Lk 19, 42), shvaćen kao *shalom*, punina svakog dobra, mesijanska punina, Kraljevstvo Božje!

»Nemojte dakle zabrinuto govoriti: „Što ćemo jesti?“ ili: „Što ćemo piti?“ ili: „U što ćemo se obučiti?“ Ta sve to pogani ištu. Zna Otac vaš nebeski da vam je sve to potrebno. Tražite stoga najprije Kraljevstvo i pravednost njegovu, a sve će vam se ostalo dodati.« (Mt 6, 31-33)

Idi i zovni svoga muža: Isus želi učiniti da žena otkrije tko je Zaručnik čija je ljubav voda koja gasi žeđ. U Svojoj pedagogiji Isus je odgaja da „izvuče iz sebe“ (to je značenje odgajati – lat. *educere*) ono što je drži vezanom.

• **Koje su stvarnosti, situacije s kojima se osjećaš vezanim/om?**

Nemam muža: Žena govori poluistinu. Unatoč raznim muževima, njezina je žeđ nezadovoljena; nedostaje joj Zaručnik koji zadovoljava njezinu želju da bude voljena i da voli.

Pet si doista muževa imala: Razni muževi su različite stvarnosti u kojima se žena nadala pronaći ono što je tražila. Zlo nije u njima, nego u činjenici da ih je apsolutizirala, učinili idolima. Koji su to različiti idoli kojima se i mi okrećemo kako bismo utažili svoju žeđ za srećom? Pronašli smo jedno zanimljivo tumačenje koje donosim. Prva dva odgovaraju našim životinjskim potrebama: hrana i seks. Ono što bi trebalo održavati i prenositi život postalo je ono čemu žrtvujemo život. Druge dvije su naše najtipičnije ljudske potrebe: znanje i snalažljivost. Zapravo, naše znanje i djelovanje često u sebi sadrže iskušenje za dominiranjem. Peti muž može biti uvjerenje da prva četiri ne

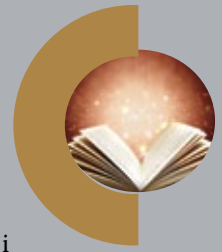
zadovoljavaju, oni su taštine nad taštinama. Ostaje samo razočarenje, očaj, nesreća, ništavilo. Tjeskoba koju osjećamo često vodi na stranputice, do šestog muža: tada se život traži u zdencu nekog „zakona“, obdržavanja, ali nijedan zakon nije Zaručnik, samo je Bog Zaručnik. Samarijanka je pozvana otkriti izvor života koji se nalazi iznad zdenca: iznad Zakona, to je Onaj koji daje Zakon. Tako završava drama čovječanstva koje posvuda traži i nikako ne nalazi mir, sve dok ne sretne Onoga za kojim žeda.

Mjesto gdje se treba klanjati: Klanjanje (adoracija) znači prinijeti ustima i lju-bititi: to je zajedništvo s objektom naše želje, gotovo asimilacija. Ljudska bića žive od onoga što adoriraju, jer adoracijom zadovoljavaju svoju žeđ. Važno je razumjeti gdje se čovječanstvo susreće i klanja Bogu: tamo nalazi sebe, svoje mjesto. Pravo mjesto klanjanja Ocu je sama Isusova Osoba u Njegovu otajstvu smrti i uskrsnuća.

Ali dolazi čas: Čas koji dolazi je Isusov. Prvi Savez je nadmašen novim koji sada dolazi i koji je zapečaćen u Isusovoj Krvi. Čas križa je onaj u kojem Isus daruje Svoga Duha, to je čas u kojem se pravi štovatelji susreću s otajstvom Očeve ljubavi.

Ali dolazi čas – sada je: Čas je onaj Pashalni, ali postaje prisutan u tvom životu u jednom posebnom trenutku. Svatko od nas može oživjeti sjećanje na čas u kojem je susreo Krista kao spasitelja vlastitog života. Vrijeme kada smo se osjećali voljeno i otkupljeno. Taj trenutak je pun snage i sjećanje na njega može nas ponovno okrijepiti na putu.

Učenici se začude što razgovara sa ženom: Jučer smo vidjeli mrmljanje protiv Isusa od strane farizeja koji ne gledaju blagonaklono na to što Učitelj blaguje u kući grješnika. Danas se učenici čude Njegovu razgovoru sa ženom. Učenici, kao i farizeji, imaju predodžbu o Isusu koja se ne slaže s Njegovom istinom. To je pretpostavka koju imamo i kada ne znamo propitivati svoje predrasude. Ako nešto ne odgovara našim obrascima, osuđujemo i kritiziramo, čak i Boga.

Ostavi svoj krčag: Krčag (amfora) je prazna posuda koju želimo napuniti vodom koja ne gasi našu potrebu za smislom i radi koje se mučimo i uvijek ponovno vraćamo zdencu ne utaživši žeđ. Ostavljajući amforu, žena čini hrabru gestu: ostavlja sve što je smatrala sigurnošću za svoj život, čak i sve ono što je smatrala korisnim za svoj život. Isus, govoreći joj istinu o njoj, dovodi je do svijesti da postoje drugi prioriteti: odnos s Bogom ima prednost nad svim drugim stvarima.

Amfora koju ostavlja također je slika stare žene koje više nema. Samarijanka se više ne boji susreta s ljudima, nego ih ide tražiti i poziva ih. Došla je na zdenac u vrijeme najveće vrućine kako se ne bi ni sa kim susrela i da izbjegne brbljanje o sebi; sada ju je Isusova briga natjerala da ponovno otkrije vlastito dostojanstvo do te mjere da se više nije sramila ići svojim suseljanima i naviještati Onoga koji je možda Mesija (usp. r. 29).

Učitelju, jedi: Metafore korištene u pripovijesti o susretu sa ženom su voda i žeđ. Metafore za susret s učenicima su hrana i jelo. Isus nas potiče da ne živimo samo od kruha, nego i od Riječi Božje; hraniti se Božjom voljom.

Žeđ i glad dvije su očite metafore ove pripovijesti. Isus traži piti, ali onda gasi ženinu žeđ; učenici nude Isusa hranom, a On ih potiče da njihova hrana bude vršiti volju Božju i ispunjavati Njegovo djelo.

Jelo je moje vršiti volju onoga koji me poslao i dovršiti djelo njegovo: Metafore djela (poslanja) su sijanje i žetva. Isus je sijao, učenici će žeti. Isus šalje Svoje učenike u žetvu; i mi smo danas nastavljači te žetve, toga djela. Plodovi poslanja bit će potpuno otkriveni u eshatonu.

Mnogo više ih je povjerovalo zbog njegove riječi: U početku Samarijanci vjeruju u Isusa zbog riječi svoje sugrađanke (r. 39). Nakon toga dolazi do istinskog susreta, koji je osoban, ne zato što su čuli za Njega, nego zato što su izravno slušali Njegovu riječ, prepoznajući Ga kao Spasitelja. Samarijanci se također osjećaju otkupljenima.

Svatko od nas može postati oruđe susreta s Isusom: međutim, moramo ostaviti svoje amfore kako bismo bili svjedoci našeg iskustva. Susret s nama, kao svjedocima, treba voditi prema Isusu: Mi (ja) sam kanal, a ne izvor.

Predati srce na oltar!

Duhovna obnova ZKK Split–Kaštela
(3. - 5. veljače 2023.)

Na blagdan sv. Blaža, biskupa i mučenika, započela je duhovna obnova ZKK Split–Kaštela u Kaštel Štafiliću u Župi Bezgrješnog Začeca Blažene Djevice Marije. Prvi dan započeli smo molitvom Gospine Krunice te nagovorom p. Marjana Zubaka na temu pomirenja i oprostjenja. Naglasak je stavljen na potrebu da sebi posvijestimo koliko je nama Bog oprostio, da vidimo što bismo mi trebali kod sebe odbaciti i kome sve trebamo oprostiti. Opraštanje se događa kada ja kažem: „Oprosti!“, a druga osoba moju molbu potvrdi riječju: „Opraštam.“ Potrebno je imati hrabrosti doći nekomu i reći: „Oprosti, žao mi je...“, jer se zna dogoditi da naletimo na zid koji kaže: „Ne!“ Tada možemo biti mirni jer smo mi sa svoje strane učinili sve što smo mogli i u najboljoj namjeri. Kad dolazimo na sv. Misu, pred žrtvenik Božji, predajemo Bogu tog brata svoga i otpustimo i oprostimo. Ako se osoba želi osvetiti, tu teško ima mjesta pomirenju i zato je važno oprostiti! Kad čovjek oprašta, postaje slobodan i zdrav. Opraštanje je nužno i za duhovni rast jer je povezano s našim odnosom s Bogom; treba gledati u odnos između mene i Boga i, iz tog odnosa, između mene i drugog čovjeka. Kao Zajednica trebali bismo istinski koristiti potpuni oprost koji nam omogućuje pripadnost ZKK – PREDATI SRCE NA OLTAR.

Uslijedila je sv. Misa i blagoslov grla (grličanja) koje je bilo posebno svečano s obzirom na to da Župa uz svoga glavnog Titulara (Bezgrješno Začecće) na osobit način

časti i sv. Blaža. Svečarsko ozračje nastavljeno je i u agape druženju sa župljanima i svećenicima domaćinima don Damirom Vuletićem i don Jurom Vrdoljakom.

Drugi dan duhove obnove započinje župskom sv. Misom prve subote u mjesecu pod kojom se vrši/obnavlja posveta Bezgrješnom Srcu Marijinu. Pridružujemo se i sv. Misi i posveti, a ujedno slavimo i blagdan naše zaštitnice sv. Marije De Mattias. Predajemo Gospodinu na oltar sebe i sve koje nosimo u duhu i molitvi. Nakon sv. Mise, slijedi nastavak duhovne obnove u nagovorima p. Marijana Zubaka. Tema je vrlo važna i uvijek aktualna: ispovijed. Duhovnik ZKK objašnjava kako se trebamo odmaknuti od načina života i postupanja kao u Starom Zavjetu prema maksimi: Oko za oko, zub ta zub, odnosno po principu: Ti uzmeš meni, ja ću uzeti tebi. U krađi tuđega, bilo da je riječ o imovini, novcu, bračnom drugu – nema ni sreće ni blagoslova. Grijeh je vrlo lukav, odnosno onaj tko nas nagovara na grijeh: grijeh se prikrada malo po malo, puno obećava, malo daje i sve oduzima. U samom činu ispovijedi trebali bismo se, kako kajati, tako i priznavati svoje grijeh iz dna srca i duše; treba krenuti od najvećeg grijeha prema manjima i tzv. malim stvarima. Da bismo to mogli, potrebno je osloboditi se srama jer mi Bogu donosimo grijeh, a od Njega dobivamo oprostjenje. Treba znati da se ne bismo trebali vraćati na već ispovjeđene grijeha jer nam ih je Bog oprostio, pa bismo trebali i mi sebi oprostiti. Grijeh dolazi i iz misli, tj. rađa se najprije u našim mislima, zatim se „spušta“ u naše srce, a kada tu negativnu misao provedemo u djelo – činimo grijeh. Same misli kao misli, još nisu grijeh. Kod dobre ispovijedi vraća se ljubav i mir u srcu čovjeka. Uz ispovijed se veže i pokora: kad bi

pokora bila praktična, manje bi bilo grijeha. Važno je ne odgađati ispovijed jer nika-
da ne znamo kada nam može biti zadnji dan. Danas/sada treba oprostiti i ljubiti, a
ne čekati sutra. Makar je naš Gospodin milosrdan i strpljiv i čeka nas, ne treba isku-
šavati Njegovo strpljenje.

Slijedi klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom. Nakon ove milosne
ure, pristupilo se izboru novih (nad)biskupijskih animatora Splitsko-makarske nad-
biskupije i Šibenske biskupije. Nazočno je bilo oko 50 članova ZKK te 21 animator
– članovi koji potiču, hrabre i vode brigu o molitvenim i misijskim grupama Zajed-
nice Krvi Kristove u Splitu, Kaštelima, Kninu, Šibeniku i Neoriću. Provedenim tajnim
glasovanjem za nove (nad)biskupijske animatore Splitsko-makarske nadbiskupije i
Šibenske biskupije izabrana su tri člana ZKK:

1. Marija Mindoljević, Split
2. Smilja Veić, Split
3. Tin Vlaić, Šibenik.

Pater Marijan je zahvalio na suradnji i zalaganju i svemu što su učinili za Zajedni-
cu Krvi Kristove na tom području dosadašnjim biskupijskim animatorima: Goranki
Ruščić, Mariji Mindoljević te pok. Emir Marković. Zatim je zazvao Božji blagoslov na
nove (nad)biskupijske animatore i zaželio im, uz Božju pomoć, puno uspjeha u radu
s pojedinačnim grupama ZKK na njihovu području.

Zajednici su pristupile i 4 nove članice: Ana Jurić, Ana Kelić, Marina Sunko i Sil-
vana Marčić.

Nakon izbora, slavljena je sv. Misa zahvale Gospodinu za zajedništvo i sve milosti
koje nam je darovao kao Zajednici Krvi Kristove i po svakom pojedinom članu.

U nedjelju smo slavili sv. Misu sa župljanima Župe sv. Mateja u Splitu. Tom pri-
likom blagoslovljena je slika Marije Majke Predragocjene Krvi akademskog slikara
Darka Škode iz Zagreba, koja će ostati u Župi na štovanje da sve svoje boli, poteškoće,
težnje, želje Njoj predajmo da ih Ona uroni u kalež spasenja. Tebe, Majko, molimo
nosi nas Kristu na dar!

Obilje milosti Gospodin je izlio na sve nas tijekom ovog vikenda duhovne obnove.
Otvorena i radosna srca zahvaljujemo Mu za svu ljubav i dobrotu koju nam trajno
iskazuje. On nas šalje u svijet da budemo mostovi nade i otvoreni kaleži za sve one
koji žele doći do Njega. Proslavi se, Gospodine, u nama po Svojoj svetoj Krvi.

BKK!

HODOČAŠĆE U POLJSKU

19. – 25. lipnja 2023.

I. DAN: 19. lipnja, ponedjeljak. ZAGREB-CZĘSTOCHOWA

- Polazak iz Zagreba u 6 sati.
- Dolazak u Częstochowu. Smještaj. Večera. Dom Misyjny św. Kaspra del Bufalo. Ul. E. Mąkoszy 1

II. DAN: 20. lipnja, utorak. CZĘSTOCHOWA

- Doručak
- Razgledavanja pavlinskog svetišta Jasna Gora: Riznica, Arsenal, toranj, kapela sa Presvetim, Križni put po zidinama svetišta. Sveta misa. Slobodno za kupnju suvenira i vlastite potrebe.
- Ručak.
- Posjet svetištu Predragocjene Krvi u Częstochowi
- Večera. Odlazak na molitvu „APEL“ Noćenje.

III. DAN: 21. lipnja, srijeda. WARSZAWA

- Euharistija
- Doručak.
- Odlazak prema WARSZAWI. Cjelodnevno razgledavanje glavnog grada Poljske: Wilanów, Kraljev put, Stari grad, Kraljevski dvorac, katedrala sv. Ivana, crkva sv. Križa...Večera Povratak u Częstochowu. Noćenje.

IV. DAN: 22. lipnja, četvrtak. CZĘSTOCHOWA – AUSCHWITZ - KRAKÓW

- Euharistija. Doručak.
- Posjet koncentracijskog logora Auschwitz .
- U poslijepodnevni satima razgledavanje rudnika soli „Wieliczka“ u kojem su rudari u sol uklesali brojne kapelice s oltarima, kipovima i drugim uresima (npr. 54 m dugačku kapelu blažene Kinge). Dio UNESCO-ve svjetske baštine. Smještaj i večera.

V. DAN: 23. lipnja, petak. KRAKÓW

- Doručak.
- Posjet svetištu Milosrdnog Isusa gdje je živjela i umrla sv. Faustyna Kowalska koja je primila objavu o Božanskom milosrđu. Sveta Misa i razgledavanje svetišta sv. Ivana Pavla II.
- Razgledavanje starog kraljevskog grada: Wawel, katedrala, crkva sv. Andrije, crkva sv. Petra i Pavla, franjevačka crkva, građanska katedrala sv. Marije, glavni trg, gradska vijećnica, Sukiennice, Barbakan... Slobodno za vlastite potrebe.
- Večera i noćenje

VI. DAN: 24. lipnja, subota. KALWARIA ZEBRZYDOWSKA - WADOWICE

- Kalwaria Zebrzydowska: pasionsko-marijansko svetište, pobožnost Križnog puta u pleneru, sv. Misa u kapeli s likom Majke Božje Zebrzydowske pred kojom je Józef Wojtyła povjerio svoga sina Karla zaštititi Nebeske Majke nakon preminuća svoje supruge Emilije.
- Wadowice, razgledavanje rodnog mjesta, rodne kuće i muzeja sv. Ivana Pavla II.
- Povratak u Krakow, večera i noćenje.

VII. DAN: 25. lipnja, nedjelja. KRAKÓW – ZAGREB

- Doručak. Na povratku Hrvatsku obilazak svetišta Majke Božje u Marizellu i slavljenje Euharistije.

CIJENA ARANŽMANA PO OSOBI: 520,00 € (3.915,60 kn)

Aranžman je raden na bazi minimalno 45 putnika.

NADOPLATA ZA JENDOKRETVETNU SOBU: 100,00 €

CIJENA ARANŽMANA UKLJUČUJE:

- vožnja udobnim autobusom (EURO 6) • ulasci autobusa u sve gradove • smještaju dvokrevetnim i po želji trokrevetnim sobama na bazi 6 polupansiona - dobri hoteli • jedan ručak • sve potrebne ulaznice • boravišna pristojba • sva parkirališta i stručno vodstvo • putno osiguranje prema želji

Prijave i sva podrobnije informacije možete dobiti na broj telefona: 091 5130 107 (gđa. Jadranka)

Tomaš Halik, "Dotaknuti Boga"

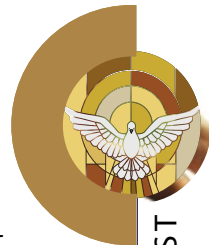
Bez distance

Svaki je apostol dobio svoj zadatak. Petar pase jaganjce Kristova stada, Pavao putuje k dalekim narodima. A što je s Tomom?

Nadopunimo ono o čemu smo već govorili. Biti vjernik ne znači odbaciti zauvijek breme gorućih pitanja. Ponekada to znači: uzeti na sebe križ sumnje te, noseći ga, i dalje vjerno slijediti Krista. Snaga vjere nije u nepokolebljivom uvjerenju, nego u tome jesam li u stanju podnijeti i sumnje, nejasnoće, izdržati *teret misterija* i pri tom sačuvati vjernost i nadu.

Da, možda je upravo to Tomina zadaća: vjera koja se rodila dodirom Isusova boka, nije postala njegovo „vlasništvo“, njegov imetak. Niti nakon toga vjera za njega ne prestaje biti *put*. I dalje mora nositi breme svojih sumnji i napasti skepticizma. Sigurnost vjere će steći samo ondje gdje, *dok bude dodirivao rane svijeta, dotakne Boga* – i samo će se tamo s Njime susresti. Tamo će ponovno doživjeti svoj susret s Uskrsnim. Takvo je njegovo poslanje.

Upravo će tako, mnogima koji kroz život idu u polumraku sumnji, prokročiti put prema specifičnoj Božjoj samoobjavi u našem svijetu, prema neočekivanom „iskustvu Boga“. Onaj koji je *vidio Gospodina*, otvara vrata *onima koji nisu vidjeli*; oni se neprestano mogu susretati s Isusom – u ranama svijeta.

Ako netko ne može pronaći Krista u tradicionalnoj sredini, koju nudi Crkva, u njezinim propovijedima, pobožnostima i katekizmima, još uvijek ima otvorenu ovu mogućnost: susresti se s Njim tamo gdje ljudi trpe¹.

Zar nije Isus rekao: „Što god učiniste jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste.“²

S Njim se možemo susresti i na dnu naše vlastite patnje.

Postoje, navodno, mnogi koje je sama činjenica da postoji zlo i patnja u svijetu, potpuno odvojila od vjere u Boga. Moram priznati da ja nisam bio izložen takvom iskušenju. Zapravo sam to shvaćao i doživljavao upravo suprotno; malo što je u meni izazvalo takvu glad za smislom kao apsurdnost svijeta i takvu *žeđ za Bogom* kao otvorene rane životnih muka.

A zar nije već ta sama gorljiva žeđ – zemaljsko lice vjere, dok je sjajna sigurnost i „blaženo gledanje“ (*visio beatifica*) predviđeno za onaj sveti počinak u Nebu? Vjera ovdje na zemlji nije sigurnost, nego otvorenost prema Neshvatljivom kroz pitanja, traženja, ponekad kroz vapaj, suze i protest, ali kroz neprestanu molitvu za povjerenje i ustrajnost, kroz hrabrost da se ne prihvaćaju jeftini odgovori i objašnjenja (svejedno jesu li ateistička: Boga nema ili pobožna: koja samo ponavljaju naučene rečenice i „ispravne odgovore“, a koji nikad nisu djelovali na njihov život, niti su ga promijenile). Žeđ za Bogom i pitanja o Bogu s pravom izazivaju gejzire asocijacija, predodžbi i s tim povezanih pitanja (npr. što znači riječ Bog i što znači „biti“ u odnosu s Bogom), da su mi obadva odgovora, i dogmatski i rigorozni (ateističko poricanje Boga i teističko stavljanje misterija u luđačku košulju jednoznačnih definicija), oduvijek izgledali kao jednako nesretne brane pred vratima velike duhovne avanture.

Kada bi svijet bio savršen, onda bi on sam bio bog i u takvom svijetu ne bi bilo mjesta za pitanja o Bogu³. Bog, koji bi se narcisoidno ogledao u nepomičnom zrcalu svog savršenog, potpuno harmoniziranog svijeta bez kontradiktornosti, antiteza i tajni, ne bi bio *moj Bog*, Bog Biblije, Bog moje vjere. Povijest o kojoj govori Biblija nije slatka idila, nego uznemirujuća drama; svijet o kojem govori Pismo ima (isto kao i naš današnji svijet) krvave i bolne rane, a Bog kojemu se obraća također ih nosi.

U evanđeoskom događaju koji je polazište promišljanja ove knjige, Bog se objavljuje kao ranjeni Bog – ne kao apatični bog stoika, niti kao projekcija naših želja, niti kao simbol vladarskih ambicija čovjeka ili naroda.

To je Bog simpatije, koji s nama suosjeća, s nama pati, s nama ljubi.

Učinimo sada prvi iskorak u svijet teološke misli.

Govor o Bogu koji pati, uvijek hoda po rubu jedne stare hereze, *patripasionizma* – osuđenog učenja o tome da je u Kristu na križu patio sam Bog Otac. No, ta tvrdnja

1 Priča se da je se Pascal, kada su mu crkveni poglavari u određenom razdoblju njegova života zbog sumnje u njegovu pravovjernost zabranili primati Euharistiju, u svojoj kući počeo brinuti o bolesnom beskućniku kako bi na taj način opet mogao „primati Tijelo Kristovo“. Postavljam si pitanje koliko bi ovako nešto danas moglo biti poticaj mnogim onima kojima ova ili ona zapreka ne dopušta pristupiti oltaru (a možda i nama koji pristupamo euharistijskom stolu).

2 Mt 25, 40.

3 Slične je intucije imao već Schelling: „Damit also das Böse nicht ware, musste Gott selbst nicht sein.“ (F.W. von Schelling, *Philosophische Untersuchungen über das Wesen der menschlichen Freiheit und die damit zusammenhängenden Gegenstände*, Stuttgart 1860., VII., str. 403)

je s pravom bila osuđena zato jer je bila prikriveno očitovanje druge zablude, *monofizitizma*, koji nije znao uočiti razliku između Oca i Sina i između božanskog i ljudskog u Kristu. No, odbačeni patripasionizam i opravdani strah pred previše antropomorfnim slikama Boga, ne bi trebali voditi prema drugom, još opasnijem ekstremu: zamjeni biblijskog Boga anemičnom predodžbom poganskog božanstva, nepomičnog prvog *pokretača*, apatičnog i statičnog „najvišeg bića“⁴.

Zajedno sa Židovima i Muslimanima priznajemo Boga, koji je skriven sam u Sebi, a objavljuje se u Svojoj Riječi *koja se događa* i preobražava povijest. Mi kršćani ovome dodajemo ono što je za nas doista bitno: *Riječ je tijelom postala* – puninu te Riječi, kojom Bog od vjekova stvara svijet i komunicira s nama ljudima, prepoznamo u čovjeku Isusu iz Nazareta. On je, tvrdimo, ta „Riječ koja je bila na početku u Boga“ i „koja bijaše Bog“²⁵.

Izraz/pojam/termin „Isus je Bog“ nas dijeli od Židova i muslimana koji nas radi toga sumnjiče da smo izdali monoteizam, čistu vjeru u *Jedinog* Boga. Nakon puno godina razgovora sa židovskim i muslimanskim teolozima, nikako se ne mogu riješiti jednog pitanja: Nije li, kojim slučajem, ova zapreka između nas samo u određenom načinu *interpretacije* Isusova jedinstva s Ocem, a ne u samom misteriju? Postoji li ikakva mogućnost da se upravo ovo otajstvo – da je Čovjek iz Nazareta *jedno s Bogom isto kao što je i jedno s nama* – izrazi bez upotrebe grčkog sustava metafizičkih pojmova kao što su narav, bit, osoba – filozofskih kategorija koje i nama danas zvuče dosta strano? Kako uopće govoriti o ovom *Jedinstvu*, a da bude vidljivo da jedinstvo Oca i Sina ne umanjuje ni Očevu Jedincatost, ni Isusovo Čovječstvo, da ne oduzima ništa Isusovu jedinstvu s nama ljudima, jednako kao što Njegovo jedinstvo s nama ne umanjuje Njegovo jedinstveno zajedništvo s Ocem?

Krist je pravi Bog i pravi čovjek – tim priznanjem stoji ili pada kršćanska vjera. Učenje starovjekovnog koncila u Kalcedonu to izražava korištenjem izraza s dvostrukim značenjem *homousios* – „istobitan“, Isus ima istu bit s nama u Svojoj ljudskoj naravi, a istovremeno je *jedno*, „jedne biti“ s Ocem u Svojoj „božanskoj naravi“. Pri tome, ostaje sačuvan osobni identitet (*prosopon, persona – osoba*) Isusa iz Nazareta, a također i stvarna razlika među Osobama Oca i Sina, Isus *nije* Bog-Otac, Otac i Stvoritelj svega i svih; ispovijedanje jedinstvenog zajedništva Oca i Sina, ne smije voditi u „dvoboštvo“, k slabljenju vjere u Jedinoga Boga, a s tim u vezi, vjere u jednakost i isto dostojanstvo svih ljudi (jer smo *svi*, bez obzira na sve razlike, jednako vrijedna djeca istoga Oca).

Moramo priznati da je ovako izražena temeljna kristološka dogma, do koje je Crkva došla nakon stoljeća iscrpljujućih intelektualnih borbi, na žalost prožetih i osobnim i političkim borbama, kamen smutnje ne samo za Židove i Muslimane, nego i za mnoštvo kršćana. Iza verbalne ispovijesti ovog članka naše vjere, mnogo puta se u glavama vjernika skrivaju karikature koje živo podsjećaju na stare kristološke hereze: Isus kao Bog zaodjeven u čovjeka, Isus kao heroj unaprijeđen u Boga, „Bogočovjek“ – nekakav Kentaur polubog i polučovjek... Ne čudi onda da se mnogi s jezikom pred ovim himerama odlučuju za površno humanističko shvaćanje Isusa,

4 Još 534. godine papa Ivan II. se na pitanje: „Je li Krist, naš Bog, koji pak u Svome božanskom tijelu ne može trpjeti, trpio u Svome tijelu?“, nije dvojio poslati jednoznačan odgovor u Konstantinopol: „Bog je zaista trpio u tijelu.“

kao „isključivo“ čovjeka, ili „jednog od avatara“ ili učitelja morala, kako Ga rado opisuju oni koji jako vino kršćanstva razrjeđuju mlakom vodom relativizma kojega se pogrešno shvaća kao vrlinu sveobuhvatne tolerancije. Sadržaj kršćanske vjere nije plemeniti moral nekog od davnih mudraca, nego šokantna vijest da se u čovjeku rođenom u štali i pogubljenom smrću pobunjenih robova, kao prvo: objavljuje jedinstvena veza između čovječanstva i Boštva (istina o Bogu, čovjeku i njihovu uzajamnom odnosu), a kao drugo: nudi se nezamjenjivi lijek za najdublje rane „ljudske naravi“, tj. „spasenje“ i „oprostenje grijeha“.

Je li moguće ljudima otvoriti dubinu autentične vjere kršćanske tradicije, tako da ključne istine o „Kristovu Boštvu“ i „Uskrsnuću“ pokušamo prevesti natrag s jezika metafizike na jezik događaja?

U Evanđeljima imamo, zapravo, samo jedan jedini eksplicitni iskaz o „Kristovu božanstvu“ i to baš u događaju koji opisuje susret Uskrsloga s „nevjernim Tomom“, u Tominu uzvik: „Gospodin moj i *Bog moj!*“

Zajedno sa Židovima i Muslimanima priznajemo Boga, koji je skriven sam u Sebi, a objavljuje se u Svojoj Riječi koja se događa i preobražava povijest. Mi kršćani ovome dodajemo ono što je za nas doista bitno: Riječ je tijelom postala – puninu te Riječi, kojom Bog od vjekova stvara svijet i komunicira s nama ljudima, prepoznajemo u čovjeku Isusu iz Nazareta. On je, tvrdimo, ta „Riječ koja je bila na početku u Boga“ i „koja bijaše Bog.“

Izgovarajući riječi: „Gospodin moj i Bog moj“, apostol Toma nam sigurno ne daje metafizičku definiciju Kristove naravi. Možda taj uzvik radosti u Ivanovu evanđelju, uopće nije sličan onome, što grčka riječ „bog“, kada se upotrebljava u klasičnim dramama, skriva u sebi. „Bog je ono kada prepoznamo svoje ljubljene!“ Kada se prijatelji sretnu – to je onda bog! „Događa se bog!“⁵

Da, u Bibliji, i to prije svega u njoj, *Bog se događa. Bog je takav, da se događa.* Toma ima iskustvo da se u njegovu susretu s Raspetim i Uskrslim, događa Bog. Bog je tu, „dodirljiv“! U jedinom *Posredniku između Boga i ljudi*⁶, Bog je prisutan neposredno, *bez distance.*

Nietzsche, „najpobožniji među onima što u Boga više ne vjeruju“ (kako je nazvao svog Zarathustru), stavio je usred svog *Antikrista*, za koji se smatra da je najdivlji protukršćanski pamflet ikad napisan, čudan odlomak u kojem je u buci truba i bubnjava zloće, iznenađujuće ispjevao sonatu svojoj (izranjenoj) ljubavi prema Isusu. Isus je za njega „jedini kršćanin, koji je ikada živio“, te Ga hvali zato što je pokazao odnos Boga i čovjeka „bez distance“⁷.

Upravo Isusove rane pokazuju da je živio „bez distance“ Svoju solidarnost s ljudima koja Ga je dovela do žrtve na križu. Život nepokolebljivog svjedoka istine na ovom svijetu završava ovako: Isusov križ je zrcalo u kojem vidimo zlo i nasilje u svojoj svojoj nagosti. To je okrutan, ali vrlo realističan prikaz svijeta u kojem je živio Isus i u kojem živimo također i mi.

„I gledat će na onoga koga su proboli“⁸ – ovaj redak iz Knjige Proroka Zaharije kršćani su uvijek čitali kao proročku riječ o Križu.

„Njegove nas rane iscijeliše“, čitamo dalje u Pismu (Iz 53, 5) Kako? Možda tako što smo se i mi sami prepoznali u zrcalu koje je svijetu nasilja pružio križ i Raspeti – a taj nam je pogled ponudio poticaj na obraćenje. Možda smo i mi, koji „imamo čiste ruke“, ipak shvatili da živimo u iluziji nevinosti te smo prihvatili suodgovornost za svijet, za čije strahote nisu odgovorni samo postupci zlih ljudi, nego još više ravnodušnost/ne činjenje „onih dobrih“.

Ljekovita snaga događaja Muke leži također u tome da se u njoj susrećemo, ne samo sa slikom svijeta i nas samih, nego sa šokantnim načinom Božjeg djelovanja koji, po Svom Sinu, ulazi u same dubine ljudske patnje, konačnosti i smrti – bez distance.

5 „Bog je ono kada prepoznamo svoje ljubljene!“ Citat je to iz Euripidove *Helene*. Kerenyi dodaje: „Božje događanje je pozdravljano: *Ecce Deus! Theos!*, dakle nominativnom, a ne vokativom. [...] zbiva se božansko događanje, događa se *theos*, u vremenu, u ovom svijetu i događa se u cijelosti. Ako odstranimo jezične granice i zajedno s njima različita semantička značenja, onda ćemo dobiti rečenicu koja glasi: „Bog se događa.“ Usp. H. Waldenfels, *Konzeptuelle Fundamentalthologie*, Paderborn-Munchen 2000., str. 105.

6 1 Tim 2, 5

7 „... u biti bijaše samo jedan kršćanin, ali on je umro na križu.“ (F. Nietzsche, *Antychryst*); „[Isus] izbrisao je svaki ponor između boga i čovjeka, *doživio je* ono jedinstvo boga i čovjeka kao *svoje* radosno poslanje.“ (ibidem) Vječni život je „život u ljubavi, u ljubavi bez granica i ograničenja, bez distance.“ (ibidem)

8 Za 12, 10

LECTIO DIVINA
12. - 14. SVIBNJA 2023.

Dodirivanje ranjenog Boga

VODITELJ:

P. KRZYSZTOF WONS, SDS

CENTAR POMIRENJA – PROZORJE • PROZORSKA ULICA 167, PROZORJE
• 10370 DUGO SELO

PORUKA SVETOGA OCA FRANJE
ZA KORIZMU 2023. GODINE

Korizmena askeza, sinodski itinerarij

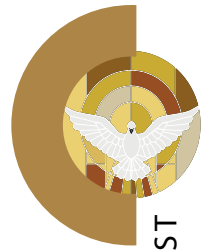

“Korizmena askeza, sinodski itinerarij” tema je Poruke pape Franje za korizmu 2023. u čijem je središtu Isusovo preobraženje na gori Tabor. Papinu poruku donosimo u cijelosti.

Draga braćo i sestre!

U evanđeljima po Mateju, Marku i Luki postoji podudarnost u izvješćima o događaju Isusova preobraženja. U tom događaju vidimo Gospodinov odgovor na neuspjeh njegovih učenika da ga razumiju. Neposrednog prije toga došlo je do pravog sukoba između Učitelja i Šimuna Petra, koji – nakon što je priznao Isusa Kristom, Sinom Božjim – odbacio je njegov navještaj muke i križa. Isus ga je oštro prekorio: »Nosi se od mene, sotonu! Sablazan si mi jer ti nije na pameti što je Božje, nego što je ljudsko!« (Mt 16, 23). I gle, »nakon šest dana uze Isus sa sobom Petra, Jakova i Ivana, brata njegova, te ih povede na goru visoku, u osamu« (Mt 17, 1).

Evanđelje o preobraženju naviješta se svake godine na drugu korizmenu nedjelju. Naime, Gospodin nas u tom liturgijskom vremenu uzima sa sobom i vodi nas u osamu.

Dok redovite obveze traže od nas da ostanemo u svojim uobičajenim mjestima, živeći jednoličnu i katkad dosadnu svakodnevicu, u korizmi smo pozvani uspeti se zajedno s Isusom “na goru visoku”, da sa svetim Božjim narodom doživimo posebno iskustvo askeze.

Korizmena askeza je zalaganje, uvijek prodahnuto milošću, da nadvladamo svoj manjak vjere i otpore nasljedovanju Isusa na križnom putu. Upravo ono što su Petar i ostali učenici trebali učiniti. Da bismo produbili svoje poznavanje Učitelja, da bismo u punini razumjeli i prihvatili otajstvo Božjeg spasenja, koje se ostvaruje u potpunom darivanju samoga sebe iz ljubavi, moramo pustiti njemu da nas povede u osamu i u visine, odvajajući se od osrednjosti i ispraznosti. Trebamo krenuti na put koji vodi uzbrdo, koji zahtijeva napor, žrtvu i usredotočenost, baš poput izleta u planine. Ti su preduvjeti važni i za sinodski put kojim smo kao Crkva predano krenuli. Dobro će nam doći da razmišljamo o tom odnosu između korizmene askeze i sinodskog iskustva.

Na “duhovnu obnovu” na gori Tabor Isus vodi sa sobom trojicu učenika, odabranih da budu svjedoci jedinstvenog događaja. On želi da to milosno iskustvo ne bude samotno, nego nešto što se dijeli s drugima, kao što je to, uostalom, i sav naš život u vjeri. Isusa se nasljeđuje zajedno i zajedno, kao Crkva hodočasnica u vremenu, živimo liturgijsku godinu i u njoj korizmu, putujući s onima koje nam je Gospodin dao za suputnike na našem životnom putu. Slično usponu Isusa i učenikâ na goru Tabor, možemo reći da je naš korizmeni hod “sinodski”, zato što je nešto što činimo zajedno i svi idemo istim putem, kao učenici jedinoga Učitelja. Znamo, štoviše, da je On sâm Put, i zato Crkva, i u liturgijskom i u sinodskom itinerariju, ne čini ništa drugo nego sve dublje i potpunije ulazi u otajstvo Krista Otkupitelja.

I dolazimo tako do vrhunca. U Evanđelju se kaže da Isus »preobrazi se pred njima. I zasja mu lice kao sunce, a haljine mu postadoše bijele kao svjetlost« (Mt 17, 2). To je “vrh”, cilj puta. Na kraju uspona, dok stoje s Isusom na vrhu gore, trojici učenika dana je milost da ga vide u njegovoj slavi, obasjanog nadnaravnim svjetlošću koja nije dolazila izvana, nego je zračila iz njega samog. Božanska ljepota tog viđenja bila je neusporedivo veća od svih napora koje su učenici morali uložiti dok su se uspinjali na goru Tabor. Kao i kod svakog napornog izleta u planinu, dok se penješ moraš dobro paziti na stazu, ali panorama koja se na kraju pruža pred očima iznenađuje i uzvraća svojom divotom. I sinodski se proces često čini napornim i ponekad bismo mogli klonuti duhom. No, ono što nas čeka na kraju nesumnjivo je nešto čudesno i iznenađujuće, što će nam pomoći da bolje razumijemo Božju volju i naše poslanje u službi njegova kraljevstva.

Iskustvo učenikâ na gori Tabor dodatno se obogaćuje kad se uz preobraženog Isusa pojavljuju Mojsije i Ilija, koji uosobljuju Zakon odnosno Proroke (usp. Mt 17, 3). Kristova je novost ispunjenje Staroga saveza i obećanjâ; neodvojiva je od povijesti Boga s njegovim narodom i otkriva njezino duboko značenje. Sinodski je hod, slično tome, također ukorijenjen u tradiciji Crkve i istodobno otvoren novostima. Tradicija je izvor nadahnuća za traženje novih putova, kloneći se pritom napasti nepokretnosti, s jedne strane, i napasti improviziranog eksperimentiranja, s druge.

Korizmeni asketski hod i, na sličan način, sinodski hod, imaju za cilj duboku promjenu i na osobnoj i na crkvenoj razini. Ta duboka promjena, i u jednom i u drugom slučaju, ima svoj uzor u Isusovu preobraženju i postiže se milošću njegova vazmenoga otajstva. Da bi se takva duboka promjena dogodila ove godine u nama, želim predložiti dva “puta” kojim nam je ići da bismo zajedno s Isusom svladavali uspon i s njim došli do cilja.

Prvi se odnosi na poziv koji je Bog Otac uputio učenicima na gori Tabor dok su gledali preobraženog Isusa. Glas iz oblaka govori: »Slušajte ga!« (Mt 17, 5). Prva je uputa, dakle, vrlo jasna: slušati Isusa. Korizma je vrijeme milosti u onoj mjeri u kojoj slušamo njega koji nam govori. A kako nam govori? Ponajprije u Riječi Božjoj koju nam Crkva daje u liturgiji: neka naše uši ne budu začepjene za nju; ako ne možemo stalno ići na misu, čitajmo biblijska čitanja iz dana u dan, pa i uz pomoć interneta. Osim u Svetom pismu, Gospodin nam govori u našoj braći i sestrama, posebno u licima i pričama onih koji su u potrebi. No, želim dodati još jedan vid, koji je vrlo važan u sinodskom procesu: slušanje Krista povezano je također sa slušanjem naše braće i sestara u Crkvi. Riječ je o onom uzajamnom slušanju koje je u nekim fazama glavni cilj, ali je, međutim, uvijek neizostavno u metodi i stilu sinodske crkve.

Čuvši Očev glas, »učenici padoše licem na zemlju i silno se prestrašise. Pristupi k njima Isus, dotakne ih i reče: “Ustanite, ne bojte se!” Podigoše oči, ali ne vidješe nikoga doli Isusa sama« (Mt 17, 6-8). Evo drugog savjeta za ovu korizmu: nemojmo iz straha od suočavanja sa stvarnošću s njezinim svakodnevnim naporima, potrebama i proturječjima bježati u religioznost sazdanu od izvanrednih događaja, sugestivnih iskustava. Svjetlo koje Isus pokazuje učenicima predokus je uskrse slave, a pristupa mu se nasljedovanjem “njega jedinoga”. Korizma je usmjerena na Uskrs: to “povlačenje u osamu” nije samom sebi svrha, već nas priprema da s vjerom, nadom i ljubavlju živimo muku i križ kako bismo došli do uskrsnuća. I na sinodskom putu se ne smijemo zavaravati da smo stigli do cilja kad nam Bog daje milost nekih snažnih iskustava zajedništva, jer i tad nam Gospodin ponavlja: »Ustanite, ne bojte se!«. Sidimo u nizinu i neka nam milost koju smo doživjeli pomogne umješno raditi na sinodalnosti u svakodnevnom životu naših zajednica.

Draga braćo i sestre, neka nas u ovoj korizmi Duh Sveti snaži i potiče u našem usponu s Isusom, kako bismo mogli iskusiti njegov božanski sjaj i tako, ojačani u vjeri, nastavili svoj put zajedno s njim, koji je svjetlost na prosvjetljenje narodâ i slava puka svoga.

Rim, Sveti Ivan Lateranski, 25. siječnja, blagdan Obraćanja svetoga Pavla

SVETIŠTA ITALIJE

LORETO • MANOPPELO • LANCIANO • LUCERA • S. G. ROTONDO • MONTE SAN ANGELO
• BARI • PIETRELCINA • NAPOLI • MONTECASSINO • RIM • CASCIA (SV.RITA) • ASSISI

29.04.-05.05.2023.

CIJENA ARANŽMANA PO OSOBI: 630,00 € (4.764,74 kn)

Aranžman je rađen na bazi minimalno 45 putnika.

NADOPLATA ZA JENDOKRETVETNU SOBU: 180,00 €

CIJENA ARANŽMANA UKLJUČUJE:

- vožnja udobnim autobusom (EURO 6);
- ulasci autobusa u sve gradove;
- smještaju dvokrevetnim i po želji trokrevetnim sobama na bazi 6 polupansiona -dobri hoteli;
- jedan ručak;
- sve potrebne ulaznice;
- boravišna pristojba;
- sva parkirališta i stručno vodstvo.

MOGUĆNOST PLAĆANJA:

- gotovinom;
- kreditnim karticama jednokratno i obročno:
DINERS: 2 do 36 rata-bez kamata i naknade,
PBZ: 2 do 12 rata bez kamata i naknade,
ZABA: 2 do 36 rata bez kamata i naknade
(cijena se uvećava za 5%-za plaćanje svim karticama);
- virmanom, e-bankarstvom

Kraljica Mira d.o.o. IBAN: HR8823600001101482674

Model: 00 Poziv na broj: 04-2023

Opis plaćanja: MISIONARI-ime i prezime putnika

TELEFON: 01/550-6306 MOB:091/504-3738

IDENTIFIKACIJSKI KOD AGENCIJE: HR-AB-01-080297262

OIB: 13195400769 MB: 1064550

Živi Kalež. Okružnica katoličkog pokreta "Zajednica Krvi Kristove"

S dozvolom crkvenih vlasti. Glavni urednik: p. Ilija Grgić

Uredništvo: p. Davor Lukačević. p. Stjepan Horvat

Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, 10000 Zagreb

tel: 00385/1/4500130

faks: 4500134; e-mail: info@cpps.hr; internet: www.cpps.hr

ISSN 1426-3920; Grafičko oblikovanje: Blaženka Matic

Narudžba: Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, 10000 Zagreb

Cijena: Godišnji prilog za naše troškove 70 kn.

Neka velikodušnost jednih pokriva nedostatak drugih!

Žiro-račun: Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, Zagreb

Br. računa: 2360000-1101474800

Za inozemstvo: SWIFT: ZABAHR2X

IBAN: HR6223600001101474800

BANKA: Zagrebačka banka, Paromlinska 2, 10 000 Zagreb

